

ΑΛΕΞΗΣ ΣΥΜΕΩΝ

Τό παραμύθι τοῦ Κεφάλα

ΙΑ φορά κι ἓναν καιρό, πρὶν πολλά, πρὶν πάρα πολλά χρόνια, τότε πού ἡ γῆς ἦταν πιό καινούρια ἀπὸ σήμερα, ζοῦσε στή θάλασσα ἓνα παράξενο ψάρι πού τό ἔλεγαν Κεφάλα. Ἡ θάλασσα ἦταν κι αὐτή πιό καινούρια, ἂν καί εἶχε περάσει πολὺς καιρός ἀπὸ τότε πού ἀτέλειώτες βροχές σχημάτισαν τοὺς ἀπέραντους ὠκεανούς. Τώρα, πού ἀρχίζει τό παραμύθι μας, εἶχαν φύγει τά μουντά σύννεφα καί μόνο ἀργοτάξιδα λευκά συννεφάκια σκέπαζαν τόν καταγάλανο οὐρανό. Ἄφηναν νά περνοῦν ἀνάμεσά τους ἀγκαλιές οἱ ἀχτίδες τοῦ ἡλίου, πού φωτίζουν μέ χρυσές βούλες τή θάλασσα. Ἐκεῖ τριγύριζε χαρούμενος ὁ Κεφάλας.

Τολμηρός, ἐφευρετικός, καλόβολος καί προπάντων γεμάτος προθυμία καί ἀγάπη γιὰ κάθε νεαρό ψαράκι, γιὰ κάθε καλό καί ὠραῖο πού συναντοῦσε ὀλόγυρά του, δέν ἄργησε ὁ Κεφάλας νά γίνει ὁ πολυαγα-

πημένος όλων τῶν μικρῶν ψαριῶν. Ἄρχηγός στά παιχνίδια τους, ἐφευρίσκοντας κάθε μέρα κι ἓνα καινούριο, ἀρχηγός στίς ἐκστρατείες τους μέσα στίς ἀπάτητες γωνίες τοῦ γιαλοῦ, ὀλόγυρα στό νησάκι. Ὁ θαυμασμός κι ἡ χαρά του γιά κάθε νέα ἀνακάλυψη μεταδίνονταν σάν κύμα σ' ὄλη τή συντροφιά. Πότε καινούρια κοχύλια σκαρφαλωμένα στίς πλαγιές τοῦ νησιοῦ, πότε ξωτικά φυτά καί ὑδρόβια ὄντα, σά λουλούδια φανταχτερά, τόσο πλούσια σέ χρώματα καί σέ σχήματα. Ἦταν πάντα πρόθυμος κι ἔτοιμος νά βοηθήσει κάθε ψαράκι, ἰδιαίτερα τά μικρούτσικα, πού δέν τά ἔβγαζαν εὔκολα πέρα στίς παράτολμες πελαγοδρομίες τους. Ἀλλά καί πρῶτος νά βγεῖ μπροστά, σάν παρουσιαζόταν ὅποιοσδήποτε κίνδυνος. Ἀνάμεσα στίς χίλιες δυό πρωτοτυπίες του, δοκίμασε νά τρώει βλασταράκια τῶν φυκιῶν, πού ἔμαθε ὕστερα νά τά νοστιμεύεται ὄλη ἡ παιδική του παρέα. «Δέν εἶναι ἀπαραίτητο νά ἀφανίζουμε τ' ἄσπρα, τά κίτρινα, τά κόκκινα σκουληκάκια, πού εἶναι κι ἐκεῖνα μιά τόσο χαρούμενη ὁμορφιά μέσα στόν ὑδρόβιο κόσμο» θά σκέφθηκε μέ τό μυαλουδάκι του ὁ φίλος μας. [...]

Μέ τούς μεγάλους, τά ἐνήλικα νά ποῦμε ψάρια, δέν εἶχε ὡς τότε πολλά πάρε δῶσε ὁ Κεφάλας. Τά ἔβλεπε νά κολυμποῦν σιωπηλά, σοβαρά, τό καθένα στήν ομάδα του, στό κοπάδι του. Ἦξερε πῶς τ' ἀρσενικά, σάν νά λέμε οἱ «κύριοι», πήγαιναν μπρός γεμάτα περίσκεψη καί φροντίδα, κι ἀκολουθοῦσαν τά θηλυκά, οἱ «κυρίες», χαμηλοβλεποῦσες ἀλλά καί λοξοκοιτάζοντας ἡ μιά τήν ἄλλη. Μέ μικροσκουντή-

ματα φρόντιζαν, διακριτικά πάντα, ποιά θά περάσει πρώτη στη σειρά. Στο τέλος του κοπαδιού ήταν οι παρακατιανοί, χωρίς πλουμίδια και χρώματα στά λείπια τους.

Ήσασχολημένα με τις δικές τους έγνοιες, δέν πήραν χαμπάρι τό άλλόκοτο νεαρό ψάρι πού έβασκε στά νερά τους. "Ωσπου μιά μέρα, μιά από τις πολύ καθώς πρέπει ψαρίνες ξεκίνησε νά δει τί γίνεται ή κορούλα της. Τή βρήκε νά παίζει με τ' άλλα ψαράκια, αν και αρχιζαν πιά νά φυτρώνουν τά πολύτιμα βέλα της ουράς της και νά μεταμορφώνεται σε μιά όμορφη νεαρή ψαρούλα, έτοιμη νά μπει στό κοπάδι και νά πάρει τή θέση της στην καλή τάξη. Τή βρήκε μέσα σ' ένα τσοῦρμο νεαρῶν ψαριῶν πάνω στό ξάναμμα τρελῶν παιχνιδιῶν. "Εμεινε αποσβολωμένη σαν είδε, μάλλον σαν πρόσεξε, για πρώτη φορά τόν Κεφάλαι, πού πρωτοστατοῦσε στό παιχνίδι. "Εφριξε! Ξαναγύρισε πίσω στό κοπάδι της κι έφερε όλους νά δουν τό παράξενο ψάρι. Τέτοιο ψάρι, τόσο κακομούτσουνο για τό αξιόπρεπο ψαρικό γούστο, δέν είχαν ξαναδει. "Από ποῦ ήρθε; "Από ποῦ κρατάει ή σκούφια του; "Ανήσυχια τριγύριζαν γύρω του. Ποιά ήταν ή καταγωγή του; Ξάφνου ξέσπασε μεγάλη αναταραχή. Τό βρήκαν! Πρόσφυγας ήταν από τά καταφρονεμένα βάθη της θάλασσας!

Ρίχτηκαν ανάμεσα στά ψαράκια, πού σταμάτησαν κι εκείνα τό παιχνίδι τους μπρός στην τόση αναταραχή τῶν μεγάλων. Μέ χτυπήματα και σκουντήματα τά έσπρωχναν μακριά από τόν παρείσακτο, τόν απο-

σβολωμένο στην ἀρχή, τόν κυνηγημένο σέ λίγο Κε-
φάλα. Τούς ξέφυγε ὀργιές μακριά μέ τά δυνατά του
πετέρυγια καί μπήκε μέσα στή σπηλιά του, πού σ' ἐ-
κείνη δέν μπορούσε νά μπεῖ ἄλλο ψάρι ἐκτός ἀπ' αὐ-
τόν. Χώθηκε στή γωνιά του. Οἱ δύο πιστοί του φίλοι,
πού ἦταν τώρα πιά ἕνας ὠραῖος μέγας κάβουρας
καί μιὰ τέλεια ὀλόχρυση γαρίδα, τόν πλησίασαν
στοργικά. Κοιμήθηκαν κουλουριασμένοι, ὁ ἕνας
κολλητά στόν ἄλλο, ὀλόγυρα στήν ἀσημένια πετα-
λίδα τους. Τό σφιχταγκάλιασμά τους ἔλεγε πολλά,
πολύ περισσότερα ἀπ' ὅσα μπορούν νά ποῦν μαζε-
μένες ὅλες οἱ γλῶσσες τοῦ κόσμου.

(Ἀπό Τό παραμῦθι τοῦ Κεφάλα, τῆς Πηδηχτῆς καί τοῦ Γελαστοῦ)

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

Παπαροῦνες

Ὅ ἱ παπαροῦνες λυγρές
στόν κάμπο σάν κοπέλες,
μέ πράσινα φορέματα
καί κόκκινες ὀμπρέλες.

(Ἀπό τίς Σπίθες στή στάχτη)